

Ctěný kolego Marlive,

přijed' co nejdříve. Mám tu něco, co musíš vidět, a potřebuji někoho, kdo mě ujistí, že jsem se nezbláznil.

Základní alchymistické poučky říkají, že elementálové nemají duši ani sebeuvědomění. Jsou pouhou energií spoutanou sférou, která působí zdánlivě tupě a omezeně. Pravda je však poněkud složitější. Tyto bytosti sice nedokáží mluvit, avšak rozumějí příkazům svého stvořitele a následují je s přesností, jež může být mylně považována za bezmyšlenkovitou poslušnost. Mnozí alchymisté proto zacházejí s elementály bez bázně, jako s nádobami naplněnými silou, nikoli s něčím, co by mohlo naslouchat... a pamatovat si.

Po mnoho dní jsem ve svém jezírku využíval vodního elementála, jehož původním účelem byla pomoc s „destilací“ many. Zpočátku se zdálo, že jde o špatný nápad a že celý koncept nebude fungovat. Elementál sice přesně poslouchal mé příkazy, avšak nebyl schopen oddělit magické složky od nemagických. Další nepodařený týden a další neúspěch mě přiměly odejít rozladěný – a elementála jsem neodvolal. Následující den mě zaměstnaly jiné části laboratoře, a když jsem se toho večera, přiznávám neochotně, k jezírku vrátil, zjistil jsem, že elementál tam stále je... a co víc, úkol byl splněn. Dokázal z dodaných materiálů destilovat manu, a přestože ji bylo méně, než jsem očekával, jednalo se o první skutečný úspěch. Jistě si dokážeš představit mé nadšení. Skákal jsem kolem jezírka a tancoval jako mladík plný energie okolo své vyvolené. Přidal jsem do nádrže větší množství svatojánského stříbrného kapradí a zůstal celou noc vzhůru, abych sledoval průběh destilace. Nakonec mě však jemné šplouchání vody ukolébalo a usnul jsem na okraji jezírka. Probudil mě chlad. Byl jsem celý mokrý – oblečení, vlasy i nástroje. Mé zápisky plavaly po hladině jezírka. Chtěl jsem se k nim vrhnout, když se voda rozčeřila, jako by pod hladinou plula ryba či kačena, a proud směřoval k nádrži s manou. Když jsem spatřil, že je plná, nechal jsem zápisky osudu a okamžitě se pustil do vyprazdňování nádrže. Na takové množství nebyla stavěna a hrozil výbuch.

Po tomto incidentu jsem si začal počínat opatrněji. Zjistil jsem, že elementál sám odčerpává část many, aby mohl zůstat v tomto světě. Dlouhé hodiny jsem vysedával u jezírka, pozoroval její činnost, mluvil na ni a nakonec jsem ji dokonce pojmenoval – Liriel, Šepot vody. Několikrát se mi stalo, že jsem u jezírka opět usnul a část mých zápisů skončila rozmočená ve vodě. Nikdy jsem však neviděl, jak se to stalo, a tentokrát jsem nebyl mokrý jako poprvé. Měl jsem pocit, že se na mě voda dívá. Natáhl jsem ruku a lehce prstem přešel po odrazu své tváře, kde jsem napsal její jméno: Liriel. Hladina se uklidnila a já znovu spatřil svůj odraz. Oči však byly jiné – ne černé, nýbrž modré. Poté se hladina opět pohnula a přes naši tvář se objevila písmena: L-I-R-I-E-L.

Budu tě netrpělivě očekávat.

Lucius Van De Bron

Když jsem zabušil na Luciovy dveře, ozval se zevnitř výkřik, po němž následoval hukot. Dveře se s hlasitým třísknutím rozletěly a z domu vyrazila vlna vody, která odtekla do potoka. Luciovo tělo jsem našel na dně prázdného jezírka v laboratoři. Dýchal, měl slabý tep, avšak nereagoval na žádné podněty. Jako by jeho duše opustila tělo a zanechala za sebou pouhou prázdnou schránku.

Marliv Lazibi